



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 18—'Εν τῇ ἑξῶν. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΔΕΝ ΑΛΛΑ

Συχαινόμεθα ἐκ φύσεως τὰς ἀναφορὰς καὶ τὰς ἱκεσίας, τὰ προσκυνήματα καὶ τὰς μετανοίας· ἀλλὰ διὰ μίαν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν ἐξαιρετικῶς θὰ ὑπεβαλλόμεθα εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ταπεινώσεις. Ἦδυνάμεθα νὰ ὑπογράψωμεν ἀναφορὰν τὴν ὅποیان θὰ συνέταττε Τούρκος Χότζας εἰς δὲν θὰ ἐλέγομεν ὅτι εἶναι προσωρισμένη νὰ σταλῇ εἰς Σουλτάνον. Ὅλην τὴν ἀραβοπερσικὴν φρασολογίαν τῆς κολακείας θὰ τὴν κατεπίνομεν ὡς δροσιτικὴν, ἀρκεῖ νὰ ἐπείθετο ὁ κ. Τρικούπης νὰ μὴ γράφῃ πλέον ἄρθρα εἰς τὴν Ὁραν, οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ ὑπ' αὐτόν.

Τί ὑπομονή! 30 μαρτίου, δὲν ξεύρω τί ἡμέρωμα ἦτο, ἀλλὰ βεβαίως μὴν εἶχε ξημερώσει, ὅτε ἤρχισε νὰ γράφῃ ἡ Ὁρα ὅτι ὁ Κουμουνδούρος ἐπρεπε νὰ πολεμήσῃ· καὶ τώρα ἔχομεν 14 ἰουλίου, ἦτοι ἐν ὅλῳ ἑκατὸν τέσσαρας ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Ὁρα δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετὰ τῆς αὐτῆς θρηνώδους, ὡς φωνὴ ἐπαίτου, καὶ ξηρᾶς, ὡς μορφὴ Βαλέττα, γλώσσης τὸ αὐτὸ εὐαγγέλιον! Τί ἀτελεῦττον Κύριε Ἐλέησον! Ἡ Κρητικὴ τοῦ Ἀντωνιάδου ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ὥρολογίου, τοῦ μηδέποτε σταματῶντος τὸ ἀτελεῖωτον τίς—τάκ μεταβάλλεται εἰς Πάτερ ἡμῶν καὶ τὰ Ἀπαντα τοῦ Ῥαγκαβῆ εἰς δίστιχον Ἐπίγραμμα τῆς Χρηστομαθείας τοῦ Πατούσα. Τί κούρδισμα θὰ ἦτο ἐκεῖνο τὸ πρῶτον κούρδισμα, τὸ ὁποῖον καμμία χεὶρ οὔτε κανὲν ῥόπαλον, καμμία ἀπειλίσια τοῦ δημοσίου, οὔτε αὐτῶν τῶν συντακτῶν τῆς Ὁρας, δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ· θὰ ἀνακηρύξωμεν ἔθνικὸν εὐεργέτην ὅστις κατορθώσῃ νὰ τὸ ξεκουρδίσῃ!

**

Δὲν πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν λιτανειῶν, ὅταν μὲ ἕνα ἁγιασμόν τοῦ Μητροπολίτου περιμένομεν νὰ στραγγίξωμεν τὸν οὐρανόν, ὡς νὰ ἦτο ὁ οὐρανὸς λεμόνι διὰ νὰ μᾶς βρέξῃ, ἀλλὰ εἰς ἑκατὸν θὰ παριστάμεθα λιτανείας ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ τὴν 1αν μ. μ. ἀρκεῖ σκοπὸς τῶν λιτανειῶν νὰ ἦτο ἡ κατάπαυσις τῆς βροχῆς τῶν ἀρθρῶν τῆς Ὁρας!

μερ

Ἐίχομεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἰδανικόν· ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν θ' ἀπετινάσσομεν ἐκ τοῦ προσώπου ἡμῶν τὴν ἄλευρον τοῦ παλιότσου καὶ θὰ ἐδεικνύομεν ἄν ὄχι τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ τὰ στήθη μας τοῦλάχιστον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν· ἀφ' ἧς ἀνέλαβεν ἡ Ὁρα νὰ σώσῃ τὸ ἰδανικόν αὐτό, τὸ κατέστρεψε. Μεταξὺ Κουμουνδούρου γελᾶσαντος τὸν τόπον διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἐξουσίαν καὶ τοῦ Τρικούπης ἀντιπολιτευθέντος αὐτὴν τὴν ἀτιμὸν ἀπάτην, ἡ ὑποχώρησις εἰς τὸ γέλασμα εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον φαίνεται ἱσοπρεπέστερα ἢ ἡ προσχώρησις εἰς ταυαὐτὴν ἀντιπολίτευσιν.

Καὶ ὅταν μετὰ ἑκατὸν τέσσαρας ἡμέρας μωροῦ κατὰ Κουμουνδούρου πολέμου ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν σημερινὴν Ὁραν ἄρθρον ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἀπογνωστικῶν λέξεων: «Σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ παρούσα κυβέρνησις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διενοήθη νὰ προστατεύσῃ τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους διὰ πολέμου», ἀνεμνήσθημεν τὰς φυσιολογικὰς ἐκείνας παθήσεις καθ' ἃς τὰς ἐντυπώσεις τῶν πραγμάτων τὰς ὁποίας δέχεσαι σήμερον τὰς ἀναμνήσκουσαι ὕστερον ἀπὸ μῆνας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παράγουν τὸ αὐτὸ κωμικὸν ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ ἐγένεα καλοῦθης τις σύζυγος, ὅστις ἀφοῦ ἐξέλεξε τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ μεταξὺ τῶν δοκιμασασῶν τὰς μητρικὰς ὀδύνας θὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς φίλους τοῦ τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ γάμου: «Σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι δὲν ἔλαβον σύζυγον παρθένον».

Ἐὰν πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ Κουμουνδούρος ἐπολέμει καὶ ὁ πόλεμος μέχρι τῆς σήμερον ἦτο ἤδη τελειωμένος, ὁ κ. Τρικούπης θὰ ἔγραφεν εἰς τὸ σημερινόν φύλλον τῆς Ὁρας ἄρθρον ὅπερ θὰ ἤρχιζε πάλιν διὰ τῶν λέξεων: «Σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ παρούσα κυβέρνησις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διενοήθη νὰ προστατεύσῃ τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους διὰ τῆς εἰρήνης».

Κατὰ τὴν αὐτὴν λογικὴν ὁ κ. Τρικούπης μόλις ὅταν δύσῃ ὁ ἥλιος ἐννοῇ ὅτι ἐξημέρωσεν, ὅταν σηκωθῇ τὸ πρῶτον ἐννοεῖ ὅτι ἐνύκτωσεν, καὶ ὅταν ἀναγνώσῃ ἑκατὸν παλαιὰ φύλλα τῆς Ὁρας πείθεται ὅτι ἐξέφρασε διὰ τοῦ τύπου τὴν πολιτικὴν τοῦ ἰδεᾶν ὅτι ὁ Κουμουνδούρος ὤφειλε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας.

**

Δὲν πιστεύω εἰς τὴν δύναμιν τῆς λεγομένης μαύρης μαγίας· δὲν πιστεύω ὅτι ὁ Μεριστοφιλῆς ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὸν Μιστριώτην εἰς φάουστ, ἀλλὰ θὰ ἐδαπάνων ὅ,τι εἶχον καὶ ὅ,τι δὲν εἶχον εἰς ὅλους τοὺς μάγους καὶ τὰς μαγίσσας· ἀνὰ κοινὸν διὰ συνεργασίας ἠδύναντο νὰ ἐγγύσουν ὀλίγας ἰδέας εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡγέτου τῆς ἀντιπολίτευσως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετ' ὀλίγον θὰ κληθῇ εἰς τὴν κυβερνησιν τοῦ τόπου· καὶ θὰ εὗρεθῇ μίαν καὶ μόνην ἰδέαν ἔχων εἰς τὸ μυαλό του, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐπρεπε νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν μοναδικὴν καὶ μονογενῆ ἰδέαν μὴ ὦν εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι βεβαίως δὲν θὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας διὰ νὰ ξανακαταλάβῃ πόλεμικῶς τὴν Ἄρταν καὶ τὴν Πούνταν, τὸν Βῶλον καὶ τὴν Καρδίτσαν. Ἡ καρδίτσα τοῦ βεβαίως θὰ τῷ θελε, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις.... σ' ἐμποδίζουν αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις. Λοιπὸν θὰ ξετινάξῃ τὴν κόμην του, ἢ τὴν φαλάκραν του, ἀναζητῶν ἰδέας ὡς ξετινάσσομεν οἱ Βοημοὶ ταῖς τσέπαις μας μήπως εὗρεθῇ εἰς καμμίαν παρθένον πτυχὴν τῆς παρερριμένη πεντάραν, καὶ θὰ εὕρῃ... οὔτε μιᾶς πεντάρας ἰδέαν.

Καὶ τότε θὰ νομίσῃ ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ διορισθῇ ὁ Πόγγης πρόξενος εἰς Βάρναν, ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ γίνῃ πάλιν ὁ Βαλέττας διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πέντε ἔξ Κανελλόπουλοι νὰ γίνουν Τμηματάρχαι, ὅτι εἶναι ἰδέα ἡ ἀποκατάστασις τῶν Ἀγγελοπούλων εἰς διαφόρους θέσεις, ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ κρυβῇ πάλιν ὁ Σιρόπουλος εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν καὶ νὰ γράφωσιν καὶ κάποτε κάποτε παρασκήνια εἰς μίαν συνάδελφον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κόμματος καὶ ἀφανισμόν τῶν ἀντιπάλων!

Ὁ Κουμουνδούρος θὰ ἐρωτᾷ τότε: τί ἐπράξατε; ὁ Τρικούνης θ' ἀντερωτᾷ μανιώδης τί ἐπράξαμε; καὶ εἰς τὸ Πράξ αὐτὸ θ' ἀλληλομάχωνται καὶ οἱ δύο ὅπως εἰς τὸ Σφάξ ἀλληλοσφάζονται οἱ συμπολίται μου Ἀραβες καὶ οἱ εὐεργεταὶ σας Γάλλοι.

* *

Δὲν πιστεύω εἰς τὰ θαύματα τῆς Παναγίας καὶ ἂν πάγω ποτε εἰς τὴν Τήνον θὰ μεταβῶ νὰ σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς κατοίκους τῆς ἰχθῆς, διότι πολλὰκις ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Τηνίων εἴναι ὁ κ. Μαυρομαρῆς, τί νὰ εἶναι οἱ ἐκλογεῖς αὐτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ· ἀλλ' εὐχαρίστως θὰ ἔστειλλον ἐκεῖ τὸν κ. Τρικούνην μετ' τὴν εὐχὴν πρὸς τὴν τρυφερὰν καὶ εὐσπλαγχτὸν θεομήτορα, ἢ νὰ καταπραύνη ὀλίγον τὸν πολιτικὸν του πριαπισμόν, ὅστις τὸν κρατεῖ πάντοτε εἰς θέσιν τυφλοῦ τῆς ἐξουσίας πορθητοῦ, ἢ νὰ τὸν ἀποτρελλάνῃ ὅλως διόλου διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἡ συμπολίτευσις ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπὸ τοιαύτην κεφαλὴν.

Ἄραπης.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εὐχαρίστως εἶδμεν ὅτι ἡ Ἐφημερίς συνετάχθη μετ' ἡμῶν εἰς τὸ περὶ βαρβαροῦ ἀγριότητος τῆς ἐν Φαλήρῳ χωροφυλακῆς καὶ ζητεῖ νὰ ικανοποιηθῇ ὁ νέος καὶ σὺν αὐτῷ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ ἀσφάλεια ὅλων τῶν πολιτῶν οἵτινες εἰς τὸ ἐξῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβαίνωμεν ὅπου μεταβαίνει ὁ Βασιλεὺς, φρουρῇ δὲ πρὸς τιμὴν τοῦ χωροφυλακῆ μετ' αὐτοῦ ὑπομεινῶν ὡς τὸν τοῦ Φαλήρου. Τολμήσατε ἂν θέλετε νὰ μεταβῆτε εἰς Δεκέλειαν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦδε διαβεβαιούμεν τὴν Ἐφημερίδα ὅτι 99 τοῖς ἑκατὸν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ ἡμερώτατος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δὲν θὰ πράξῃ τίποτε ἐναντίον τοῦ ὕβριτος τοῦ συντάγματος καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν. Ἐὰν ὅμως παρ' ἐλπίδα πράξῃ, ἡμεῖς πρῶτοι θέλομεν τὸν προσκυνῆσαι.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Αἱ ψίαθοι, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς παραπετάσματα, ἀνασύρονται εἰς τοὺς ἐξώστας, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν προκύπτουσιν ἀναρίθμητοι κεφαλαί· ἤδη τὰ θεωρεῖα ἐπλήσθησαν θεατῶν, περιέργως παρισταμένων εἰς τοῦ δράματος τὴν ἐκτύλιξιν. Χορηγὸς τοῦ θεάματος εἶνε ἡ λαχανόπωλις, διαπληκτιζομένη μετὰ τῆς θυρωροῦ, ἐπειδὴ ἡ λαίμαργος ταύτης γενεὰ ἐπειράθη νὰ τῇ ὑπεξέλῃ ὀλίγους κυάμους. Ἡ λαχανόπωλις κατήνεγκεν ὡς φιλοδώρημα ἱκανοὺς κολάφους ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῶν πρωΐμων κλεπτῶν, οἱ δὲ κοπετοὶ τούτων παρώργισαν τὴν φιλόστοργον μητέρα, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἔρις. Στηρίζουσα τὰς τυλώδεις χεῖρας ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἡ πρώτη ἐρεύγεται μυρία ὕβρεις καὶ λαιδορίας κατὰ τῆς ἐτέρας, ἥτις τὴν ἀκούει ἀπαθὴς· ἀλλ' ἄμικτελειώσῃ, ἀρχεται καὶ αὐτὴ διὰ φωνῆς ἐπίσης ὀξείας καὶ διαπεραστικῆς εἰς τόνον ἐτι ὑψηλότερον, ἀνταποδίδουσα τὰ ἴσα: Καὶ οὕτως ὕβριζόμεναι καὶ ἀπειλούμεναι ἐξ ὑπακοῆς, ἡ δυοδιά ἐξακολουθεῖ ὡς σατανικὸν crescendo ἐν τῷ μέσῳ τοῦ

ζωννύντος τὰς ἀντιπάλους πυκνοῦ τῶν περιέργων πλήθους, ὅπερ μεγαλοφώνως ἐκφέρων τὰς ἑαυτοῦ κρίσεις ἐπὶ τῆς διενέξεως, γίνεται πολλὰκις πρόξενον ὅπως ἡ πάλῃ λάβῃ μείζονας διαστάσεις καὶ χαρακτηρὰ γενικώτερον, ἀναμειγνυμένων τῶν ἐνδιαφερομένων συγγενῶν καὶ φίλων. Τέλος αἱ διαμαχόμεναι συμπλέκονται, καὶ τότε λυσσαλέος ἀγὼν διεξάγεται διὰ τῶν χειρῶν, διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν ὀνύχων, διὰ τῶν ὀδόντων, ἐνίοτε δὲ καὶ ξυράφια, καὶ ἐγχειρίδια κεκρυμμένα ἀνέλκονται καὶ τραύματα καταφέρονται ἀνηλεῆ καὶ φονικά, μέχρις ὅτου καταφθάνουσιν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ ἀπάγουσιν αὐτὰς αἰμοσταγεῖς, ἐχούσας τὴν κόμην ἀπεσπασμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδαλέους, τὰ ἱμάτια ἐσχισμένα, εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν.

Καὶ οὕτω ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων σκηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκοιμήτου τύρβης καὶ τοῦ θορύβου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄργασμοῦ τούτου τῆς ζωῆς, ἡ ἡμέρα παύρεται. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τῆς νυκτὸς ἡ λύκη ἐπικαλύψῃ τὴν ὁδόν, ἤδη παμπληθῆ φῶτα, καὶ φανοὶ δημόσιοι, καὶ λυχνίαι ἀνταντακλαστικαὶ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ γλωσσίδες κυριοπληθεῖς φωταερίου ἀνέλαμψαν ὡς ἐκ μαγείας. Τότε ὁ κύκεδὼν ἐκείνος ἀνατινάσσεται, καὶ συνταράσσεται, καὶ συμμίσγεται, καθὼς ἐντόμων φωλεὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτει ἐξαίφνης ἀκτίς φωτός· νομίζεις ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα ἐμφυσῶσιν εἰς αὐτὸν νέαν ζωὴν, νέον σθένος. Ἡ κίνησις

(*) Συνέχεια καὶ τέλος (δε ἀριθ. 176.)